



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Δεκαέξη τοῦ Γεννάρι
καὶ μουτσούναις 'στὸ παζάρι.

**Πάει κι' ὁ Φαδουλῆς ὁδοιοπορία
μέσα 'στῶν ἐκλογῶν τὴν φασαρία.**

Φ.—Πάω νὰ κάνω σήμερα κι' ἐγὼ τὸν ψηφοθήρα,
πάω κι' ἐγὼ μονάχος μου νὰ φέρω καμμιὰ γύρα
'στῶν ψήφων τὴν Ἑλλάδα
μὲ μιὰ ψευτοφυλλάδα.

Μὲ τὴν ξυλένια μούρη μου
καθβάλα 'στὸ γαιδοῦρι μου
ὡς ἱεραπόστολος πηγαίνω νὰ κηρύξω
τὴν νέαν σωτηρίαν,
πηγαίνω τὴν μασέλα μου τὴν ψεύτικη νὰ δείξω
'στὴν πλάσιν τὴν ἀνδρείαν.

Ὁ Θεοδωρῆς ἐχάθηκε, ποῦ 'δρίσκεται δὲν 'ξεύρω,
ὁ Θεοδωρῆς ἐχάθηκε, καὶ πάω νὰ τὸν εὔρω.
Μὴν εἶναι μὲς 'στὴν Τρίπολι; μὴν εἶναι 'στὰ Λαγκάδια;
μὴν προσφωνῇ 'στὴν Καρκαλοῦ τῶν γάλων τὰ κοπάδια;

Θὰ γίνω τώρα Στάνλεϋ, καὶ μέσα 'στὸν χειμῶνα
πάω νὰ 'θρῶ τὸν γέρο,
πρῶτον ἱεραπόστολον καὶ νέον Λιθιγαστῶνα,
κι' ἐδῶ νὰ σᾶς τὸν φέρω.

Πάω μὲ παροξυσμὸν
καὶ 'στὰ μέρη τῶν σεισμῶν,
πάω 'γρήγορα νὰ κλείσω
δυστυχίαις καὶ πληγαῖς,
κι' ὕστερα νὰ τοὺς 'μιλήσω
γιὰ ρουσφέτια κι' ἐκλογαῖς.

Νέων συμφορῶν βασάνους
τὸ Ρωμαῖκό μετρά,
πάω καὶ 'στους Γαργαλιάνους,
πάω καὶ 'στὰ Φιλιατρά.

Πάω θούρια νὰ κρούσω
τῆς μελλούσης ἐκλογῆς,

'Ἐτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνηῖα

'Ἐξακόσα σαράντα κι' ἑπτὰ
καὶ σεισμὸς εἰς ἐδάφη σεπτὰ.

πάω κούνημα ν' ἀκούσω
τῆς ἀρηίφιλου γῆς.

Κούνα, γῆ, ποῦ πάντ' ἀνάβεις,
καὶ τὸ κούνημα μὴν παύεις.
Ξανακούνα ξανακούνα
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς θερμοαίμους,
νὰ θυμούνται τοὺς πολέμους,
ποῦ τοὺς γράφουν 'στὴν πατοῦνα.

Ξανακούνῃσε τὴν πλάσιν
τὴν ὀργῶσαν πρὸς τὴν δρᾶσιν,
ποῦ βρυχᾶται καὶ μυκάται καὶ γκαρίζει καὶ παρλάρει
ξαπλωμένη 'στὸ γρασίδι, ξαπλωμένη 'στὸ χορτάρι.

Κούνα τὴν ἀρηίφιλον Ἑλλάδα,
κούνα τῶν κουνημάτων τὴν κοιλάδα,
κούνα γιὰ νὰ κουνεῖοῦνται Στρατηγοί,
ποῦ φεύγ' ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἡ γῆ.

Κούνα νὰ πέφτουν κάτω κεραμίδια,
φουγάρα, πάτερα, παληροσανίδια,
κούνα γιὰ νὰ κουνεῖοῦνται Παρθενῶνες,
νὰ πέσουν τῶν ἀρχαίων ἢ κολώναις,
καὶ νέοι νὰ κτισθοῦν τῶν ἀπογόνων
θριάμβους συμβολίζοντες ἀγῶνων.

Κούνα γὰ νὰ κουνῶμε τῆς σπαλέταις
σεινάμενοι κουνάμενοι 'στους δρόμους,
κούνα γιὰ νὰ σφρῶνῶμε γαλέταις
καὶ ξύλα νὰ σηκώνῶμε 'στους ὤμους.

Σεισμὸς τεκτονικὸς ἄς μᾶς κουνῇ,
κούνα γιὰ νὰ κτυποῦμε τὴν καμπάνα,
καὶ σὺν πάνευλαβεῖς Χριστιανοί
τῆς Ἐκκλησίας νὰ πέρνωμε παγᾶνα.

Κούνα μὲς 'στῶν Ρωμηῶν τὰ πανηγύρια
νὰ ξενυχτοῦμε μέσα σὲ τσαντίρια,

κι' ἐπὶ σκληρὰς κοιμώμενοι σανίδος
νὰ λέμε γιὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.

Κούνα νὰ κουνηθοῦνε μὲ τὸ ζόρι
τῆς νέας ἐκλογῆς οἱ ψηφοφόροι,
κούνα νὰ κουνηθοῦν τὰ καύκαλά μας
καὶ χαλασμός νὰ σείσῃ τὰ μῆλά μας.

Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
μὴν ξεχνᾶτε τοῦ παπποῦ,
πάω μὲς 'στὸ Χαλαζόνι,
πάω 'στὴν Κανελλοπού.

Σὰν φουριόζος θέλω φούρια,
πάω καὶ 'στὴν Φαρακλάδα
νὰ διαβάσω τὴν καινούρια
τοῦ παπποῦλῃ μας φυλλάδα.

Νά! σκιρτοῦν κοιλάδες κι' ὄρη
μὲ σκιρτώντας 'Εγκελάδους,
σηκωθῆτε, ψηφοφόροι,
μὲ χρυσῶν φοινίκων κλάδους.

Σωτηρία, σωτηρία,
γέννησις σωτήρων νέων,
κουμπαραίς, ψηφοθηρία,
κίνησις καὶ τῶν γονέων.

'Στὴν φυλὴν τοῦ φρενισμοῦ
ποῖα δῶρασις ἐναργής!
ἐκλογὴ μετὰ σεισμοῦ
καὶ σεισμός μετ' ἐκλογῆς.

'Ακουσον, ὦ γῆ, κι' ἐμὲ,
κούνα δίχως παρακάλια,
νὰ χωρῶ μὲ μὲν καὶ κοστουμὲ
μὲς 'στὰ νέα καρναβάλια.

Κούνα τῆς μουντζούρας κοίτη,
κούνα τῆς μελάνης γῆ,
νὰ παράπηγμα γιὰ σπῆτι
καὶ γαλέτα γιὰ φαγι.

Πάω γιὰ τὸν Ντελγιάννη, πάω 'στῶν σεισμῶν τὰ μέρη,
κι' ὅπου τὸ τυφλὸν τὸ φέρον ὡς ἀπόστολον μὲ φέρει.

Περικλέτο συμπολίτη,
βάλε 'στὸ γαῖδοῦρι σέλα,
δός μου ξύλα, διπυρίτη,
δός μου καὶ βροχῆς ὀμπρέλα.

**Ὁ Φασουλῆς ἀναχωρεῖ
νὰ δῶρῃ τὸν Μπαρμπά Θεοδωρῆ.**

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ ξύλινος ἐπήγαγε πηλάλα
'στὸν γαῖδαρο καθβάλα,
καὶ κάθε 'λίγο σοβαρὸς 'σταματοῦσε
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ περαστικούς 'ρωτοῦσε.

Γιὰ 'πέστε, σᾶς παρακαλῶ, σ' ἐμὲ τὸν ὀδοιπόρο,
εὐδαίμονες ἄστοι,
μὴν ἴδατε τὸν Θόδωρο, τὸν γέρο λιμαδόρο
καὶ τὸν πολειμιστῆ;

Ἴδατε τὴν Κορδὸνα τὴν λεβέντισα,
ποῦ μὲ τοὺς τρεῖς πολέμους τῆς ἐγλέντισα;
Σὲ Κορδονάτου φίλου τῆς 'ρητόρευε
κι' ἔτρωγε κι' ἐξεφάντωνε κι' ἐχόρευε.

Σαλάταις μὲ μαρούλια
ἐτοιμάζανε,
κι' ἄρνιά καὶ κοτοπούλια
τῆς ἐσφάζανε.

Οἱ φίλοι μὲ λιθάνι
παραστέκανε,
κι' ἀμάραντο στεφάνι
τῆς ἐπλέκανε.

Κι' αὐτὴ μὲ τοὺς μαριόλους
ἐκαμάρωνε,
καὶ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ὅλους
τοὺς ἐσάρωνε.

Εἶπε πῶς τὴν Τουρκιὰ
τὴν διεσπάθισε,
εἶπε τὴν παλουκιά,
τοῦ τῆς ἐκάθισε.

Εἶπε πῶς τὸν Χαμίτη
τὸν 'μπαγλάρωσε,
εἶπε καὶ γιὰ τὴν Κρήτη
τί τοῦ 'σκάρωσε.

'Στὴν Τρίπολι τὰ πιάνο
τῆς χαλάσανε,
καὶ τὴν Κορδονομάννα
τῆς 'γέλασανε.

Καὶ τοὺς φανούς τὸ βράδυ
τῆς ἐσθύσανε,
καὶ μέσα 'στὸ σκοτάδι
τὴν ἀφήσανε.

Καμπάναις δυνατὰ
τῆς ἐβαρέσανε,
καὶ τέτοια χωρατὰ
δὲν τῆς ἀρέσανε.

Τέτοια τοῦ λένε τοῦ Φασουλῆ,
κι' αὐτὸς τ' ἀκούει καὶ πηλαεῖ,
μπαίνει 'ρωτώντας καὶ σ' ἕνα χέρι,
καὶ διελάσας ὁδὸν ἀθλίαν
'στῆς 'Αρκαδίας τ' 'Αχούρια φθάνει,
τοῦ Μπακοπούλου τὴν γενεθλίαν,
ποῦ πρῶτος ἐβγαλε συχωροχάρτι
γιὰ τὸν Γορτύνιο τὸν Μποναπάρτη.

Ἐκεῖ 'ξεπέζεψε μὲ σοβαρὸ
κι' ἄχυρα 'τάισε τὸν γαῖδαρό του
καὶ τὸν ἐπότισε κρὺο νερό,
λὲς κι' ἦταν ἄλογο τζόκει πρώτου.

Καὶ ρητορεύσας πρὸς τοὺς 'Αρκαδῆς
γιὰ τοὺς πολέμους τοῦ Θεοδωρῆ,



Νὰ κι' ὁ Κόντης τῆς Κερκύρας
ταξιδιώτης ψηφοθήρας.

μέσα 'στὴ ζέστη χρυσῆς λιακάδας
ἐπῆρε ὁρόμο μὲ τὸν Ντουρῆ.

Καὶ παρασάγγας ἐλαύνει δέκα,
μὰ μόλις ἔφθασε 'στὴν Καρκαλοῦ
φωνὴ μεγάλη τοῦ λείε «στέκα
κι' ἐδῶ προσκύνῃσε πρὶν πᾶς ἄλλου.»

Κι' ὁ Φασουλῆς 'προσκύνῃσε
καὶ 'γρήγορος 'ξεκίνησε,
κι' ἀποσταμένος φθάνει
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ,
κι' ἐκεῖ τὸν Ντελγιάννη
'ξανοίγει τὸν παπποῦ,
κι' ἐμπρός του σταματᾷ
κι' ἔτσι τὸν χαιρετᾷ.

Φα. — Καλὴμέρα, καλὴμέρα, καὶ πάντα καλὴμέρα,
κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε τὸν γέρο μας πατέρα.
Γέρο 'ψηλὲ, γέρο λιγνὲ, γέρο καμαροφύδη,
ἔχεις τὸν 'Αρη πρόσωπο, τὴ γλώσσα σου λεπίδι,
ἔχεις καὶ γιὰ στηθόδεσμο τοῦ πολέμαρχου θώρακα
καὶ πέρνουν οἱ Ρωμηοὶ φωτιὰ καὶ βγάζουνε τὸν κόρακα.

Λούλουδα, χρυσολούλουδα 'στὸ στήθος σου καρφόνεις,
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι σου πηγάδια φανερόνεις,
πηγάδια, ξεροπήγαδα, ποῦ χάσκουν δίχως πάτο,
καὶ λουλουδάτος τὰ περνᾷς μὲ τὸ καπετανάτο.

Ἀρέντη μου, πεντάφεντε, πέντε φοραῖς ἀρέντη,
σοῦ φθάνουν τὰ τρεχάματα, τοῦ ταξιδιου τοῦ γλέντι,
κι' ἔλα μὲς 'στὴν πρωτεύουσα νὰ ξανακούσης ζήτω,
Συνουασμός 'τελειώσε, λὰ μούζικα φινίτο,
ἀπ' ὅλους ὁ καλλίτερος καὶ φάρος τῆς νυκτός,
ἂν ἐρωτᾷς τί γίνεται κι' ἐκεῖνος ὁ μικτός,
Ρετσινας θέλει τὴν ἐλῆα,

ὁ Νέγρης θέλει τὴν μηλιά,
ὁ Βῆτα τὴν ἀμυγδαλιά,
ὁ Γάμα τὴν πορτοκαλιά,
σ' ἐμὲν 'ἀρέσει μουσμουλιά,
'στὸν Περικλέτο σκορδαλιά,
κι' ἔτσι δὲν γίνεται δουλειά.

Λοιπὸν ὁ Νέγρης ἔφυγε, ποῦ τὴν ἐλῆα δὲν θέλει
καὶ κάνει φασαρίαις,
κι' ἐπῆρανε τὸν Μέρμηγκα, ποῦ δὲν τὸν πολυμελεῖ
γιὰ τέτοιαις ἱστορίαις,
κι' ἀφοῦ δὲν 'ἔβγαλε ρίμα μιὰ, ποῦ νὰ τελειῶν εἰς ὄρευμα,
φτοῦ, μοναχός μου 'φώναξα, σκουληκομερμηγκότρουπα.

Σῦρε νὰ πᾶς 'στὴν Κέρκυρα νὰ 'δῇς τοὺς Βασιλάκηδες,
Κόντηδες, παρακόντηδες, λιγνούς καὶ στενοδράκηδες,
σῦρε 'στῆς ρούγαις τῆς φαρδῆαις,
σῦρε 'στῆς σπιτανάδες,
νὰ κάψῃς Κόντηδων καρδιάις,
ν' ἀκούσης πατινάδες.

Σῦρε, πανύμνητη κορφή,
ποῦ δὲν σοῦ καίγεται καρφί,
νὰ σε τρομάξουν κι' οἱ Κορφοί.

Σῦρε, Κορδονάρε γλυκέ,
μὴ τὸ Κορδόνι σπάσῃ,
καὶ πετρελαίου τενεκε
ὁ Κόντης σοῦ κρεμάσῃ.

Σῦρε νὰ 'πῃς, πολέμαρχε, 'στῶν Κόντηδων τὴν γέννα
νὰ μὴν τὰ βάζουν εὐκόλα 'στῆς ἐκλογαῖς μὲ σένα
κι' ἡ κάλπη χαντακόνεται, ποῦ κόντρα σοῦ πηγαίνει...
σε πόλεμο καὶ σ' ἐκλογὴ κανένας δὲν σοῦ βγαίνει.

Σύρε νὰ 'πῆς καὶ 'στοὺς Κορφοὺς τὰ κλέη σου τὰῖδια,
πρῶτος 'στῆς σφαίραις, Θεοδωρῇ, πρῶτος καὶ 'στὰ σφαιρίδια,
φίλοι κι' ἐχθροὶ λιγόνονται τὰ μάτια σὰν γλαρώνης,
καθβαλικεύεις χαίρεσαι, πεζεύεις καμαρόνεις,
τὰ μάτια σου μαριόλικα, τὰ λόγια σου μαγνήταις,
καὶ δένουν κόσμο καὶ ντουνιᾶ 'στῆς ἄσπραις φαβορίταις.

Σήκω, Μπάριμπα Θεοδωρῇ,
βάστα σ' ὅλους τὸ βαρὺ,
κι' ἂν καμπάνα θλιθερῇ
'στὴν Κορδόνα σου βαρῇ,
κάνε πῶς δὲν τὴν ἀκοὺς
γιὰ νὰ σκάσης μερικούς.

(Εἶπε καὶ φεύγει παρευθὺς
καὶ πάει 'στοὺς σεισμοπαθεῖς.)

Τάδε Φασουλῆς προφέρει μέσα 'στῶν σεισμῶν τὰ μέρη.

'Αγαπητοὶ σεισμόπληκτοι, μὴν κάνετ' ἔτσι τώρα,
τοιαύτ' ὑπῆρξε τοῦ πυρὸς ἀνέκαθεν ἡ χώρα,
κι' ἂν τρέχη πληθὸς 'στὰς ὁδοὺς κατάπληκτον κι' ἀνέστιον
γνωρίζετε πῶς φλογερὸν ὑποκοχλάζ' Ἡφαίστειον.

Φέρνω χαρὰς μηνύματα,
καὶ τούτα τὰ κουνήματα,
ποῦ μᾶς σαλεύουν τὸ μῆλο
καὶ μᾶς χαλοῦν τὴ μούρη,
πιστεύω νὰ βγουν σὲ καλὸ
καὶ νὰ μᾶς φέρουν γούρι.

Μὴ τὸν σεισμὸν τρομάζετε, τί διάβολο θὰ κάνῃ;
θέλει δὲν θέλει, βρὲ παιδιὰ, κι' αὐτὸς θὰ ξεθυμάνῃ,
κι' ὅπως μετὰ τὸ σῶσιμον πολεμικῶν καμίνων
γοργῶς μεταρρυθμίζεται τὸ κράτος τῶν Ἑλλήνων,
καὶ συντελεῖται ζύμωσις καὶ νεροβράστων βράσις,
ἔτσι καὶ τούτος ὁ σεισμὸς
δὲν εἶναι παρὰ γῆς βρασμός,
σφρίγος μεταρρυθμίσεως καὶ βρυχωμένη δρᾶσις.

'Εν τούτοις πάρτε πατερὰ, γαλέταις καὶ κουλούρια,
κι' ἂν γκρεμισθῶν τὰ σπήτια σας τὰ κάνετε καινούρια,
καὶ τώρα νὰ ψηφίσετε, πεινῶντες ψηφοφόροι,
Κοκέβη, Γειωργακόπουλο, Σαρσέντη καὶ Πατσώρη.

(Τοιαύτας κι' ἄλλας ἔκαμε προχείρους ὁμιλίας
'στοὺς σεισμοπλήκτους ἐκλογεῖς τῆς δόλιας Τριφυλλίας,
κι' ἐπῆρε τὸ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι,
τὸ λιγερόν ἐσφύριζε
καὶ 'στὴν Ἀθήνα 'γύριζε,
ὅταν ἐμπρὸς ἀντάμωσε τὸν Κόντη τὸν Κορφιᾶτη.)

Συνομιλία τοῦ Φασουλῆ μετὰ τοῦ Κόντη τοῦ δεβνταλῆ.

ὦ ! τὸν Κόντη τὸν 'ψηλό,
ἔλα μου γιαλὸ γιαλὸ,
καὶ ποῦ πᾶς μὲ τὸ καλὸ;
'Αφέντη Κόντη σκιάβο,
δὸς μου νὰ καταλάβω.

Πάει γιαμὰ κι' ὁ Θεοδωρῆς 'στὸν τόπο τὸν 'δικό μου,
πάω κι' ἐγὼ μὲς 'στὸν Μωριᾶ νὰ δῶ τὸ ροιζικό μου,
αὐτὸς πηγαίνει 'στοὺς Κορφοὺς μὲ τόνο λὰ μινὸρε
νὰ στραπατσάρῃ, τζόγια μου, τὸ τόσο μου τόνρε,
πάω 'στὴν Πελοπόννησο κι' ἐγὼ νὰ βολτατσάρω
νὰ 'δῇ κι' αὐτὸς τόνρε του πῶς θὰ τὸ στραπατσάρω.

Ἔχω κι' ἐγὼ γιαμὰ φωνή
κι' εἶμαι κι' ἐγὼ μαγνήτης,
αὐτὸς Κορφιᾶτης ἄς γενῇ
νὰ γίνω Μωραῖτης.

Κατευόδιο σου, Γειωργάκη, φιγουρίνι τῆς Κερκύρας
μὲ τὰ σκέρτσα τὰ πολλὰ,
δῆδ σου λόγια στρογγυλά
μοῦδωσαν νὰ καταλάβω πῶς καὶ σὺ περνᾷς Σωτήρας.

Σύρε δεῖξε τους, Γειωργάκη,
τὶ καπνὸ γιαμὰ φουμάρεις,
πήγαινε καὶ σὺ 'λιγάκι
τὸν ἄερα σου νὰ πάρης.

(Εἰπὼν ὁ Φασουλῆς αὐτὰ
τὸν Θεοτόκην χαιρετᾷ,
καὶ 'γρήγορος μὲ κέφι
κατ' οἶκον ἐπιστρέφει.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐρευνα, μέγα τεῦχος ὡς Περιοδικὸν
παγκόσμιον, ποικίλον, καὶ φιλοσοφικόν.
'Ο Πλάτων θὰ τὸ βγάξῃ. Δρακούλης ὁ πολὺς,
ἀνὴρ γενναίων πόθων καὶ θερμοτάτης φύσεως,
ἡ Δύσις θὰ μανθάνῃ τὰ τῆς Ἀνατολῆς
κι' ἐκείνη θὰ μανθάνῃ τὰ πράγματα τῆς Δύσεως.
'Στὴν πόλιν τῆς Ὁξφόρδης θὰ βγαίῃ κάθε μῆνα
'Ελληνιστὶ γραμμένον σὰν νᾶναι 'στὴν Ἀθήνα.

Ὁ Ἄγγελος ὁ Βουτινᾶς, ὁ φίλος ἀβουκάτος,
ἐρασιτέχνης μουσικὸς καὶ σφυρικτῆς βαρβάτος,
σφυρίζοντας ἀντήλαξε μνηστείας ἐακτυλίδι
μὲ τὴν Σμαράγδα, κοριτσιῶν σμαράγδι καὶ στολίδι,
τὴν Πετροπούλου δηλαδὴ, πιανίστρα γιὰ κμαρί,
διὸ μὲ ρόδα ραίνομεν τὸ μουσικὸ ζευγάρι.

Ὁ Μουτσόπουλος κι' ὁ Βλάχος μ' ἐργασίας ὀργασμὸν
ἐν Κατάστημ' ἀναγγέλλουν πλῆρες νεωτερισμῶν,
πλουτισθὲν διὰ ποικίλης συλλογῆς ἐμπορευμάτων
καὶ πολυτελῶν πραγμάτων.
Τὶ Κατάστημα τῶντι καὶ τί λούσα τοῦ συμμοῦ,
ἀριθμὸς τριανταεξ, μέσα 'στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Ἐβγάξῃ κι' ἡ Ρεκλάμα
μὲ γέλοιον καὶ μὲ κλάμμα,
ἐφημερίς τοῦ Μάλαγμα,
πεντάλεπτον ἀντάλλαγμα.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μᾶς τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸν
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.